Núm. 214 novembre de 2017

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

Esplai Espurna es veu obligat a marxar del local que ocupava des de 1975

Després d'una acampada aconsegueixen un reallotjament per part del Bisbat

Pàg. 4

Referèndum: l'oposició de l'estat el converteix en lluita popular

Cronologia dels successos al barri de Sants

Pàg. 12

Entrevista
Llibertat vaguistes 29M

Independència

sobirania, mobilització i repressió de l'estat

Fotografia d'Albert Garcia

EDITORIAL ★

La Burxa pel dret a decidir i contra la repressió de l'estat espanyol

Després de l'aturada de l'estiu La Burxa ha tornat a sortir. Com els lectors habituals d'aquest diari haureu pogut observar, ho hem fet amb un mes de retràs, al mes de novembre. Des de l'equip de redacció de La Burxa vam prendre aquesta decisió perquè arrel de la situació política que viu el país vam decidir dedicar aquesta Burxa especial del mes d'octubre i novembre a la independència de la República de Catalunya i al procés popular per fer-la realitat a partir de la celebració del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'Octubre. Vam creure necessari deixar marge i perspectiva a tot el que va envoltar aquella cita electoral. No obstant aquesta surt alguna setmana més tard del previst ja que l'agitació popular derivada de tot el succeït fins el moment ha repercutit en les persones que formem part d'aquest mitjà.

Des de La Burxa, com a mitjà que defensa els valors de la llibertat i la justícia social, ens posicionem clarament a favor del poble català en la lluita per exercir el seu dret a decidir sobre si mateix. En una postura ferma en contra de la repressió exercida per l'estat espanyol que pretén a traves de tots els seus mecanismes de coerció, policial, judicial, mediàtic i econòmic, esclafar o inhibir la voluntat del poble. Com a mitjà de comunicació denunciem el retrocés en les llibertats i drets socials que estem patint al nostre país. Nosaltres som un espai de decisió assembleari per tant apostem per una resistència a tot aquest procés repressiu que estigui emmarcada en l'organització popular dels barris i pobles del país. Una dinàmica que ja s'està produint i que ha estat capaç fins al moment de fer possible tant el referèndum de l'1 d'Octubre com la vaga general del dia 3 d'Octubre.

Com a mitjà seguirem informant d'allò que passa al nostre barri i al servei de l'organització popular de les veïnes.

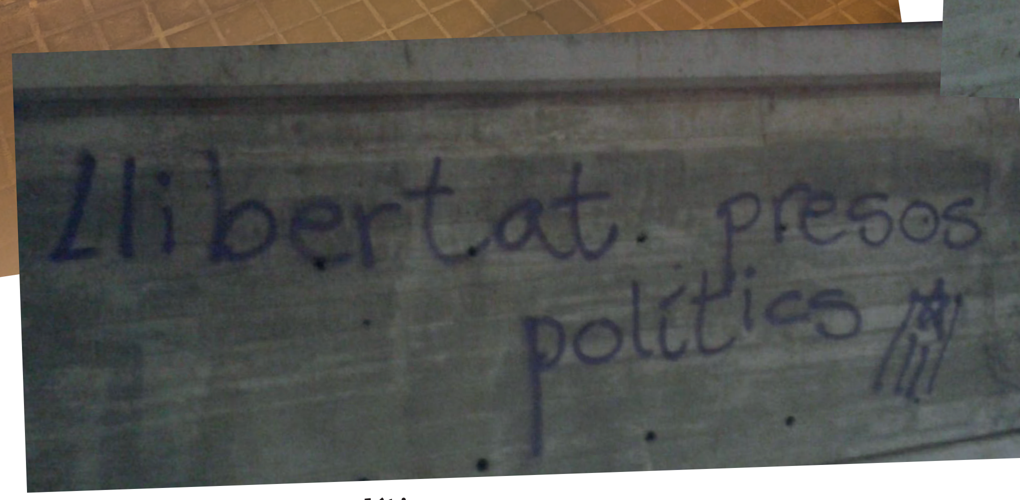
LES PARETS PARLEN ★

Fins la victoria sempre!

Sols el poble salva el poble!

Llibertat als presos polítics

MICRO OBERT★ *Envia'ns el teu escrit a laburxa@gmail.com*

A la mentida li han caigut les dents, corcades

Ivet Eroles

L'1 d'octubre d'aquest 2017 em vaig llevar ben aviat, o hauria de dir ben d'hora, que és una frase que tenim costum d'aplaudir. La nit anterior vaig dormir de forma intermitent, nerviosa pel que l'endemà em portaria. Eren passades les 6 i ja estava esmorzada, el dia havia despuntat i m'estava calçant les botes. Poc després la meva amiga Silvia i jo enfilàvem camí amunt, en una ruta que s'evidenciava costeruda i que ens deixaria a tocar dels 5.000 metres d'alçada. I és que aquest 1 d'octubre el vaig viure a la serralada de l'Himàlaia, sense cobertura al mòbil durant dies i sense topar amb cap persona al mig de la ruta que em pogués proporcionar informació de l'exterior.

L'endemà vam baixar fins el primer poble on sabíem que trobaríem una precària senyal telefònica que ens permetria contactar amb casa. Certament la baixada se'ns va fer lenta, no recordàvem que havia sigut tan llarg el camí. Tots els missatges pendents ens arribaven a batzegades i ens bloquejaven la pantalla. Els vídeos i les imatges no se'ns descarregaven, encara que totes les frases que s'amuntegaven coincidien en titllar-les d'esgarrifoses, si a l'actuació policial es referien, o d'admirables, si feien menció a la població civil. "Per un dia hem viscut la guerra", em deia la meva companya Mercè. Tant ella, com la Cora, com la mare, com els pares i la germana de la Sílvia, com les de la uni, com tantes d'altres, s'han escarrassat per fer-nos arribar petits resums i fragments d'accions i emocions per poder entendre què passa a Catalunya. Ens han fet de corresponsals quan som nosaltres les que estem a l'estranger i justament són les seves ganes de fer-nos partícips d'aquest sarau les que ens fan sentir a prop.

Així vivim la cúspide del procés, tant el 20 de setembre, com el 3 d'octubre, com totes les dates que es condensen en un calendari imprevisible sobre el qual tothom fa prediccions. Sovint ens llevem amb uns quants missatges que ens resumeixen la jornada anterior i tot seguit ens connectem al Facebook, a l'Instagram o al Twitter, que se'ns carreguen a estones o ens mostren fils de conversacions d'un dia ja passat. No hi ha res millor que encetar la jornada amb la picaresca i enginy col·lectiu que pobla les xarxes, amb afirmacions com "Rajoy ha aconseguit que els anarquistes votin i que els burgesos facin vaga" o "Aquests dies he pogut comprovar que si et vesteixes amb casc i uniforme de bomber lligues més".

Fa gairebé quatre mesos que viatgem i per primera vegada la nostàlgia ens ha colpejat amb força. Jo persegueixo les muntanyes perquè en elles se'm dibuixa l'anhel de llibertat, són l'escenari on barallar-me amb els meus límits, on prendre, per damunt de tot, decisions. Perquè la llibertat és tenir la capacitat de decidir. Aquests dies cada passa que fem ens apropa a casa justament perquè continuem perseguint la llibertat amb persistència i no deixarem de caminar per aconseguir-la, malgrat la por.

A mi em neixen ales als peus i em creixen arrels a l'esquena. Cada passa que faig és un batre d'ales, però no us confongueu, volar m'espanta, per això tinc les arrels, que em cobreixen les espatlles. Us llegeixo i escolto des d'una proximitat llunyana i noto en cadascun dels vostres mots una emoció tensa. Sou valents i valentes perquè parleu de la por sense negar-la i aquesta és l'única manera de conviure amb ella. Assumir la por ens permet caminar, o volar, cap a desitjos i anhels i quan aquests s'albiren a l'horitzó, val la pena córrer el risc.

Jo no sé quina Catalunya em trobaré quan aterri a l'aeroport del Prat. Tan sols sé que som una generació habituada a la incertesa i a reimaginar futurs en un present constant i efímer. Com a acte de memòria podríem treure la runa i la pols de les velles trinxeres que poblen la nostra terra, unes trinxeres que sempre han estat traçant línies impossibles per muntanyes i turons a tocar de casa. No com a clam de guerra, sinó com a reclam de pau i reconstrucció d'un futur en plural que no encaixi amb la idea de normalitat imposada, per això no hem de perdre de vista quin bàndol ens correspon a la trinxera

Esplai Espurna es veu obligat a marxar del local que ocupava desde 1975

Esplai Espurna, Sants

El dimarts 19 de setembre vam rebre un correu de la parròquia de Santa Maria de Sants. L'equip de monitores de l'Esplai Espurna vam haver de reunir-nos d'urgència per decidir com gestionàvem la notícia: En una setmana havíem de marxar del local on portàvem 42 anys.

Sabíem que hi havia un projecte d'obres, però el desallotjament ens va venir d'imprevist.

El curs 2014-15, el mossèn de la Parròquia on fem esplai des de 1975 ens va informar que el Bisbat volia enderrocar-ho per construir pisos. Ens van dir que podríem participar en el projecte, però ens el vam trobar entregat i aprovat a l'Ajuntament.

Així doncs, ens van comunicar que abans de començar les obres del nostra pati ens construirien uns caus al pati on hi ha l'Agrupament Escolta i Guia Mossèn Puig i Moliner i compartir-lo. La proposta no s'adequava a les nostres necessitats al dificultar la realització de les activitats i reduir-nos l'espai d'emmagatzematge.

Tot i demanar els terminis de les obres reiteradament, mai vam obtenir resposta clara. A més a més, vam intentar parlar amb el bisbat, però la parròquia ens va dir que ella seria la interlocutora, i que en tot cas podíem parlar amb l'arquitecte, el qual no ens donava la informació que li demanaven.

Mentre esperaven el permís d'obres de la nostra zona, van començar a remodelar altres parts de la parròquia.

Aquesta era la situació fins a mitjans de setembre, quan vam rebre el correu. En una setmana havíem d'abandonar el local sense tenir construïts els caus al pati de l'AEiG Mossèn Puig i Moliner.

El tracte rebut no ens va agradar i, com a mesura simbòlica i per exigir temps per fer el trasllat amb condicions i amb una alternativa d'espai clara, vam decidir acampar, juntament amb monis d'altres esplais i caus, al pati de l'esplai dilluns a la nit.

Pacíficament, vam impedir l'entrada dels obrers l'endemà i vam aconseguir contactar amb l'arquitecte i el bisbat, que ens van prometre llogar-nos un local on guardar material fins a tenir un espai definitiu. En aquesta conversa ens van comentar que l'enderrocament també afectava a una sala que no ens havien comentat anteriorment. Per una altra banda ens vam assabentar de que els permisos caducaven a finals de juny del 2018 i que la necessitat de començar les obres era per la pressió d'altres entitats, i no per una caducitat imminent com ens havien dit.

Així que, actualment, la nostra situació és aquesta. Estem en un local llogat pel Bisbat, sense saber quan haurem de fer el trasllat a l'espai definitiu.

Acampada al pati de l'Esplai Espurna

Assentant les bases de la futura Escola Comunitària de Formació Permanent dels barris de Sants

Elena Zamora Adrian, La Troca

Durant 3 tardes i un matí d'octubre, el grup motor de la Troca hem rebut un gran regal de part del veïnat, de les professionals, i del teixit social santsenc: ens heu regalat el vostre temps, les vostres idees, dubtes, propostes i millors desitjos, per començar a construir el que ha de ser l'Escola Comunitària de Formació Permanent dels barris de Sants. Molt agraïdes de l'acollida que aquest projecte innovador està tenint al barri, volem fer un retorn de les principals conclusions extretes de les jornades participatives, realitzades a finals d'octubre, que tindrà lloc el 16 de novembre a les 18h a la Lleialtat Santsenca.

A falta d'aquestes conclusions definitives, podem aventurar-nos a dir que es va constatar la necessitat de crear un espai formatiu que vagi més enllà dels aspectes purament acadèmics, també molt necessaris, sobre tot en la seva dimensió més bàsica, però on també ens puguem formar en competències de l'àmbit personal i social, com ara el sentit crític, la gestió d'emocions, la comunicació, la cultura política bàsica, la vessant artística, o el desenvolupament d'habilitats com la cuina i la costura. La informàtica bàsica, així com la gestió de xarxes socials i altres eines digitals, també van ser formacions força demandades per les participants.

En el marc de l'eix pedagògic, el treball col·lectiu va afavorir la creació de receptes de bones pràctiques per adaptar l'aprenentatge a les necessitats individuals i per fomentar l'aprenentatge significatiu, que properament formaran part de l'ADN de la Troca.

L'Escola aspira a tenir un model de gestió que sigui comunitària. Justament en aquest sentit vam enfilar la sessió de treball en xarxa, en la que diferents recursos del teixit socials i serveis dels barris de Sants, juntament amb veïns i veïnes, van poder fer un treball, molt visual, d'anàlisi de la xarxa articulada en el territori. La importància de buscar mecanismes per incidir en els barris amb menys activitat associativa, així com la detecció de manca de coneixement i/o de relació entre les entitats socials i els serveis professionals, i la necessitat de centralitzar l'oferta formativa existents als nostres barris, van ser algunes de les conclusions destacades d'aquesta sessió, que va posar el punt i final a les jornades, després d'una emotiva pluja de necessitats i aportacions de cada persona, entitat o recurs cap a la Troca.

El treball realitzat durant les jornades ens servirà per acabar de perfilar la proposta de prova pilot, projectada de gener a juliol de 2018, i per seguir avançant en la construcció d'un projecte que fomenti les sinergies, aculli la diversitat existent al barri i sigui un espai de cohesió social, intergeneracional i intercultural. Gràcies a totes les que esteu fent que aquest camí sigui tant enriquidor.

Si vols saber més, vina a la sessió de retorn de les principals conclusions del procés participatiu que es celebrarà el dia 16 de novembre a les 18h a la Lleieltat Santenca!

Fotografia d'una de les sessions de La Troca

· La construcció de la defensa del referèndum a Sants ·

Referèndum: l'oposició de l'estat el converteix en lluita popular

D'on venim?

La història del Referèndum d'autodeterminació de Catalunya ve de lluny. De fet, la primera votació per impulsar un referèndum a Catalunya és del 27 de setembre del 2012. Des d'aleshores aquest camí ha anat avançant fins a situar-nos al escenari actual. De la consulta ciutadana no vinculant (il·legalitzada pel Tribunal Constitucional) del 9 de Novembre del 2014, passem a un altre dia 9, de juny en aquest cas, d'aquest mateix any, dia en que es decideix dia i pregunta per al que sembla, ara sí, que serà un Referèndum vinculant d'autodeterminació. Durant tot aquest temps la crispació política entre el govern i les institucions catalanes vers els poders de l'estat van en augment. A Catalunya és l'empenta de l'independentisme qui, a través de periòdiques mobilitzacions massives i resultats electorals, fa empènyer als polítics per forçar aquesta situació.

A Sants

En els mesos de Juny i Juliol sorgeix la plataforma Sants-Montjuïc pel Referèndum (SMxR). La seva intenció és aglutinar el màxim d'entitats i associacions en la defensa del dret a decidir per l'1 d'Octubre. Els principals objectius d'aquesta són defensar el Referèndum davant els possibles atacs de l'estat i fomentar la participació de la població del districte, independentment de la seva opció política. Malgrat passar l'estiu pel mig, a inicis de Setembre ja hi ha mig centenars d'entitats del barri que signen el Manifest que defensa la consulta.

L'estat mou fitxa i genera mobilització popular

Els dies 6 i 7 de Setembre s'aproven al Parlament de Catalunya les lleis del referèndum i de desconnexió, l'empar legal que necessita l'1 d'Octubre i per fer efectiu un possible resultat afirmatiu d'aquest. Aquest moviment posa en marxa la maquinària repressiva de l'estat. A més de l'esperada suspensió del referèndum i les lleis pel Tribunal Constitucional, comencen les maniobres de l'estat per impedir físicament la realització del mateix. La Guàrdia Civil comença una creuada exòtica en la cerca d'urnes i paperetes i es desplacen a Catalunya milers d'agents d'aquest cos i de la Policia Nacional. A més, la Fiscalia inicia una ofensiva que anul·la els drets de llibertat de premsa, manifestació i altres.

Al barri es genera la primera convocatòria desobedient el dia 19 de setembre on centenars de persones fan una encartellada massiva al barri, desoint les advertències de judicials. Des d'aquest moment, cada mobilització massiva en resposta a la repressió comptarà amb la quedada prèvia a Plaça de Sants per sortir en columna de barri.

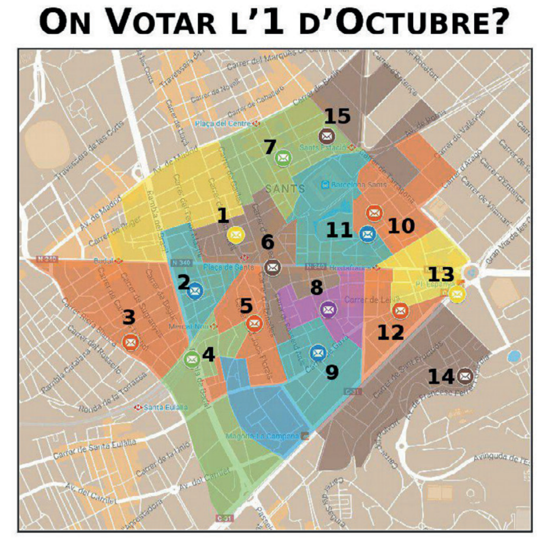
Repressió i extensió de l'organització de base

El dia 20 de setembre es produeixen les detencions de polítics i membres del Govern que preparaven la consulta, a més d'un intent xulesc d'assalt a la seu de la CUP i la imputació de més de 700 alcaldes que havien mostrat el seu suport a la consulta. A deu dies de la cita electoral els esdeveniments s'acceleren. Les cassolades des dels balcons del barri es fan diàries a les 22h de la nit en contra de la repressió. La participació i les adhesions a SMxR augmenten i una assemblea oberta el dia 28 organitza la defensa de les escoles de cara a l'1 d'octubre. Els centenars de participants de l'assemblea es divideixen en grups, segons a quina escola voten. Aquests grups s'organitzen per posar-se en contacte amb les escoles i veure com poden assegurar el seu dret a vot.

La defensa del Referèndum es construeix a les escoles

A tot el districte de Sants-Montjuïc hi ha 25 centres electorals. Als barris de Sants en corresponen 15: Escola Barrufet, Associació de Veïns Badal-BrasiBadal-Brasil, IES Lluís Vives, CEIP Cavall Bernat, CEIP Can Maiol, Centre Cívic Cotxeres, Escola Jaume I, CEIP Gayarre, Escola Proa, Casinet d'Hostafrancs, Escola Joan Pelegrí, IES Joan Coromines, CEIP Francesc Macià, IES XXVa Olimpíada i IES Emperador Carles. En aquest moment les AMPAs i AFAs prenen la iniciativa i les

ON VOTAR L'1 D'OCTUBRE?

1. ESCOLA BARRUFET - Carrer del Vapor Vell, 7
2. ASSOCIACIÓ VEÏNS BADAL-BRASIL - Carrer Daoiz i Velarde, 30
3. IES LLUÍS VIVES CARRER - Canalejas, 107
4. CEIP CAVALL BERNAT - Rambla de Badal, 113
5. CEIP PERU - Carrer de Sagunt, 88-90
6. CENTRE CÍVIC COTXERES - Carrer de Sants, 79
7. ESCOLA JAUME I - Carrer dels Comtes de Bell-Lloc, 86
8. CEIP GAYARRE - Carrer de Gayarre, 54
9. ESCOLA PROA (GAVA) - Carrer Almeria, 57
10. CASINET D'HOSTAFRANCS - Carrer Rector Triadó, 53
11. ESCOLA JOAN PELEGRÍ - Carrer d'Ermengarda, 13-25
12. IES JOAN COROMINES - Carretera de la Bordeta, 35
13. CEIP FRANCESC MACIÀ - Gran Via de les Corts Catalanes, 370
14. IES XXV OLIMPIADA - Carrer de la Dàlia, 2 Bis
15. IES EMPERADOR CARLES - Carrer d'Enric Bargés, 11

famílies, docents i treballadors de les escoles es comencen a organitzar per mantindre oberts els centres. A partir de divendres més de la meitat d'escoles del barri ja tenen activitats i les famílies i votants es queden a dormir per evitar que els Mossos d'Esquadra les puguin tancar o precintar, tal i com havia manat la Fiscalia de l'estat. La policia autonòmica recorre els centres aixecant acta d'allò que succeïx però al haver-hi activitats no tanca les escoles. Malgrat això, demanen als participants que marxin abans de les 6am del diumenge. La jornada de dissabte esdevé un dia festiu amb centenars d'activitats per a tots els públics, sembla ben bé una diada nacional, on els carrers són plens de gent. A les escoles hi trobem tota mena d'activitats, musicals, esportives, culturals, gastronòmiques, infantils i de tota mena, acabant amb acampades. A la tarda de dissabte tots els centres electorals són plens de gent que es queda a dormir, preparades per defensar el seu dret a vot al dia següent. La resposta de les veïnes del barri és de tal magnitud que molta gent se'n va a dormir a centres de la Zona Franca i l'Hospitalet que necessitaven suport per mantenir-los oberts.

1 d'Octubre, votant entre emocions

A les 5am del matí centenars de veïnes es comencen a concentrar a les portes d'escoles i centres electorals, despertant a aquelles que s'hi havien quedat a dormir. Al pas de les hores, els mossos fan acte de presència, però l'assistència massiva de votants decidits a defensar el seu vot fa que no actuïn i es mantinguin a l'espera. Entre la gentada arriben les urnes, unes de forma clandestina i altres se'ls hi fa passadís entre aplaudiments. A mida que s'acosta l'hora d'obertura, les 9h, els nervis i la il·lusió es comencen a fer presa de la gent que espera. Abans d'iniciar-se la votació el govern anuncia que s'utilitzarà un cens digital universal, cosa que permetrà que tothom pugui votar en qualsevol centre.

La votació comença amb problemes per la caiguda del sistema i la majoria de taules electorals avancen molt poc a poc. En aquest moments els milers de Policies Nacionals i Guàrdia Civils antiavalots enviats a Catalunya comencen a actuar per impedir les votacions i endur-se urnes. Els vídeos, fotografies i testimonis del que passa arreu del país contagia l'ambient al barri, on es mantenen llarguíssimes cues de veïns que volen exercir la seva capacitat de decidir. La fallada del sistema informàtic i les imatges de ferits i brutalitat policial generen un ambient estrany que es fa presa del nerviosisme. L'espera es fa amb l'ai al cor per si es presenten les forces policials, amb una pluja constant tot el matí que sembla donar més dramatisme al moment.

Però a mida que avança el matí es recupera el sistema, les cues s'organitzen i els veïns i veïnes comencen a votar amb normalitat a partir del migdia. L'emoció es desborda en moltes de les que ja han votat. La tensió i les concentracions davant dels centres es mantenen durant tot el dia pel temor a una arribada de presència policial. El moment més crític al barri es presenta passat el migdia, quan es divisen diverses furgonetes de Policia Nacional, unes paren davant de Cotxeres sense arribar a baixar i, uns minuts més tard, unes altres passen pel carrer Joan Güell, parant uns segons davant de l'Escola Barrufet. Aquest fet genera una crida urgent on centenars de veïnes baixen al carrer per anar a defensar els seus vots. La gentada es mantindrà fins al final de la jornada. Al tancar les escoles es viuen moments d'eufòria, alegria i sensació d'haver viscut un dia històric.

Front la brutalitat, Vaga General

Des del dia 20 de Setembre havia planat la convocatòria d'una vaga general pel dia 3 d'Octubre, convocada pels sindicats combatius, IAC, CGT i COS. L'Assemblea de Barri de Sants convoca una altra assemblea oberta per preparar aquesta mobilització, on es fa palès que la mobilització d'aquests dies seguirà essent necessària i que el barri hi respondrà. Des d'aquí, s'organitzen els piquets i altres accions com talls de les principals arteries que passen a prop de Sants i una acció contra la Guàrdia Civil a la casa caserna de l'Avinguda Madrid. La vaga, que es combina amb l'aturada general convocada pel Govern de la Generalitat, és massiva, amb tancament generalitzat. Al matí s'aprofita per fer una roda de premsa en suport a l'Andreu, un veí de Sants, encausat per participar en la vaga general del 29 de març del 2012. Després d'això una riuada de gent marxa cap al centre a la principal marxa del matí. És segurament la mobilització més massiva que ha viscut Sants, amb la carretera de Sants plena des de la plaça de Sants a la plaça Espanya. El dia acaba amb una altre cassolada als carrers a les 21h coincidint amb el missatge amenaçador del rei d'Espanya.

CDR Sants, l'organització popular per la República i contra la repressió

Les assemblees obertes al carrer prenen el protagonisme i es converteixen l'òrgan per organitzar i coordinar les mobilitzacions. Arreu del país s'han estès els comitès en defensa del referèndum. Alguns han sorgit de forma prèvia i altres un cop passat aquest. Han estat els principals responsables d'omplir les escoles i organitzar la vaga general del dia 3 d'Octubre. A Sants es constitueix aquest actor, el Comitè de Defensa de la República, com a continuador de les assemblees; Sants-Montjuïc pel Referèndum es dissol en aquest nou espai de participació oberta i individual. L'objectiu d'aquest és defensar i exigir que es faci efectiu el resultat de l'1 d'octubre. Organitzat en comissions, pretén ser el nucli de resistència front a l'escalada repressiva de l'estat, aposta pel procés constituent i la defensa de la República. Aquest espai està participant de la coordinació amb els altres CDRs d'arreu del principat i també amb els de la resta de la ciutat.

La mobilització popular **marca el ritme**

Rubén Molina

La política catalana va ser coneguda, durant els anys del *pujolisme*, com l'"oasi català". Una política institucionalitzada, marcada per una falta de conflicte, latent entre les diferents forces polítiques. Si bé al congrés dels diputats la temperatura sempre ha estat més elevada, la política al principat es resolia amb els pactes i els acords. Uns pactes basats en el repartiment entre les elits dels beneficis que suposava l'ostentació del poder: la corrupció generalitzada que, avui, encara segueix emergint. Un poder institucional que s'allunyava de la gent -si és que algun dia hi havia estat aprop. Però la crisi econòmica i l'inici de les retallades socials van fer despertar una població que, a través de la indignació, va començar a articular la mobilització i l'organització popular.

D'aquesta manera, a rebuf de les mobilitzacions socials, esclata l'anomenat «procés». Un «procés» que, més enllà de polítics egòlatres que han pretès liderar-lo, ha estat clarament protagonitzat per la població civil. Si fiquem el focus encara una mica més enllà, les Consultes Ciutadanes per la Independència són el primer assaig d'organització ciutadana per intentar, a través de la veu de la gent, marcar l'agenda política. D'aquelles consultes en sorgeix un dels agents civils més determinants: l'Assemblea Nacional Catalana. L'Onze de Setembre del 2012, la manifestació habitual de la diada per reivindicar la independència pren una dimensió desconeguda fins al moment. Va ser arrel d'aquella demostració massiva d'exigència de sobirania i de la fallida negociació del pacte fiscal a Madrid, que Artur Mas va convocar eleccions, erigint-se com a lider de la Catalunya sobiranista - una jugada que li surt força bé. A partir d'aquell moment, cada diada nacional esdevindrà un recordatori del poder mobilitzador de l'independentisme, que ja no s'aturarà.

> El carrer ha estat actor, àrbitre i accelerador de la política nacional.

Hem viscut en els últims anys una acceleració dels esdeveniments polítics que ens ha dut al frenesí actual. Cal destacar com el carrer ha estat actor, àrbitre i accelerador de tot això. Si fem una mirada retrospectiva ens adonarem de la magnitud del canvi. L'any 2010 es va iniciar amb l'últim govern del tripartit i va finalitzar amb el retorn de Convergència i Unió després d'una victòria aclaparadora. Aquell any entrava al Parlament, per primera vegada i dient ser d'esquerres, Ciutadans; el PP era la tercera força electoral, per darrere del Partit Socialista. Des d'aleshores, el ritme marcat per la societat ha funcionat com una tempesta que s'ha emportat qui no hi ha sabut adaptar-se. La corrupció ha castigat Convergència, obligant-la a canviar de partit, ara independentista. El PSC ha deixat de ser el referent d'esquerres i la seva posició a favor de l'unionisme més ranci l'ha allunyat de la Catalunya progressista que, en el passat, el va portar al poder. Unió ha desaparegut del mapa i Ciutadans ha recollit el vot unionista, davant el desgast d'un PP que, a Catalunya sí, ha patit per la corrupció.

La mobilització ha estat l'eina de visualització de les demandes populars, que no s'ha quedat només en l'escenari de la lluita nacional. La defensa als carrers del CSA Can Vies va ser un dels cops més durs al govern municipal de Convergència que, castigada també per l'impacte de la crisi, va veure com la ciutat girava a l'esquerra i Ada Colau s'erigia com a alcaldessa sota la promesa del canvi al servei dels ciutadans.

> L'augment del conflicte polític en aquestes últimes setmanes, ha possibilitat que el carrer hagi pres un potencial revolucionari.

L'augment del conflicte polític en aquestes últimes setmanes, que ara ens semblen mesos, ha possibilitat que el carrer hagi pres un potencial revolucionari. Tots els sectors polítics miren de guanyar-lo i mobilitzar-lo per tal de guanyar allò que no poden a les institucions. Les institucions no són capaces d'implementar ni la república ni l'obediència a l'estat sense la participació del poble. El sorgiment dels CDRs com a nou actor mobilitzador és l'exemple més clar que el poble ha vingut per escriure el seu propi guió.

Neguentropia i l'**1 d'OCTUBRE**

Inés Aquilué Junyent

Vespres abans de la matinada de l'1 d'octubre la pregunta fluctuant entre companyes i família era: "I jo, on aniré a votar?" La interpel·lació, que habitualment no tindria major interès, és clau per comprendre el comportament de la massa desordenadament ordenada d'aquell diumenge. Des de la Teoria de Sistemes, *autoorganització* es pot definir com el fenomen en els patrons al nivell sistema apareixen exclusiva i espontàniament a partir de les interaccions entre unitats (el sistema és un conjunt d'elements interrelacionats que treballen per una funció comú). És a dir, es tracta de l'aparició espontània de patrons d'organització no lineals gràcies a la interacció dels seus elements. L'autoregulació del sistema és part de la seva organització no lineal, que permet el canvi i l'adaptació en funció de sol·licitacions externes. Patrons d'autoorganització van aparèixer espontàniament l'1 d'octubre gràcies a la nostra capacitat de comunicació, en un estricte sentit ecosistèmic, on l'espai n'era cabdal. Vegem-ho.

L'anàlisi polític eludeix molt sovint la relació del subjecte o la massa (emprant el terme de Canetti a *Masse und Macht*, 1960) amb l'espai. Tanmateix l'espai i nosaltres som inexorablement i recíprocament contingents. I aquesta determinació, que en sí condiciona els nostres cossos, esdevé absolutament apel·lant en situacions d'extrema incertesa. De fet, la incertesa té aquesta estranya virtut de desencadenar nous ordres i noves realitats, i aquest axioma es dedueix d'un complex entramat de relacions basades en la Segona Llei de la Termodinàmica.

> En uns comicis no assetjats, l'espai té un paper irrisori, però quan el vot es defensa amb la pell, el seu significat pren aquella disposició *foucaultiana* del control. Qui el controla, guanya.

A les nou del matí d'aquell diumenge, quan s'anuncia el cens universal, immediatament i amb extrema estimulació, penso en clau espacial. Amb aquesta decisió, se'ns allibera de gran part d'aquesta inexorable determinació, el subjecte deixa d'estar lligat a un espai concret per multiplicar les seves opcions. D'això se'n diu augment del grau de llibertat, en aquest cas espacial. Què té d'especial aquest grau de llibertat? Que dificulta el control sobre l'espai polític. No importa el nombre de col·legis electorals, no importa la seva ubicació, perquè sobtadament se'ns han donat unes consignes, unes pautes d'ús, unes estratègies, que minimitzen la determinació espacial i construeixen un llenguatge concret per la interacció entre els subjectes. L'espai ja no és un, es desfigura en una xarxa complexa. La capacitat d'autoorganització es multiplica perquè els individus es comuniquen amb aquest nou llenguatge, i cadascú individualment té la capacitat de decidir on anar a exercir el seu dret a vot. Així gràcies a la creació de mecanismes perquè els individus interaccionin espontàniament, qualsevol contingència provocada per la força opressora pot, a través d'un seguit de relacions de comunicació, modificar l'acció de l'individu, sempre per respondre a una funció comú. Sublim i complex.

Aquest augment del grau de llibertat espacial i el coneixement previ de l'entorn condueixen a una altra característica: la impredictibilitat. Davant la impossibilitat del control absolut de l'espai, la partida es juga en el camp de les probabilitats (com tota realitat tangible), tanmateix el jugador entrenat vol preveure l'adversari. Però, i si aquest es torna altament imprevisible? I si el jugador fort és incapaç de preveure la relació dels cossos amb l'espai per subjugar-los? Llavors l'ens imprevisible i autoorganitzat guanya. Mentre el subjecte fort i poderós, es mou en l'espai pesadament i previsiblement, l'individu autoorganitzat pot modificar les seves decisions en qualsevol instant, adaptant-se a les estimulacions externes, i ocupant l'espai en tota la seva plenitud. Es tracta d'una lectura relacional de l'espai, on perd rellevància el lloc, i prenen rellevància les relacions entre els llocs: accessos, connexions, portes d'emergència, carrerons, culs de sac... La massa autoorganitzada es mou excepcionalment on l'espai és complex, on les relacions de connexió espacials són múltiples i variables, i on el control espacial depèn del processos de comunicació estratègicament vertebrats entre individus independents capaços de seleccionar les seves pròpies accions dins una massa fluctuant i adaptativa. La neguentropia comporta la construcció d'estructures complexes, com nosaltres en els nostres espais l'1 d'octubre.

SOBIRANIA i determinació popular

V. O.

El preàmbul de la Constitució espanyola de 1978 s'inicia en els següents termes:

«La nació espanyola, amb el desig d'establir la justícia, la llibertat i la seguretat i de promoure el bé de tots els qui la integren, en ús de la seva sobirania, proclama la voluntat de: garantir la convivència democràtica dins la Constitució i les lleis de conformitat amb un ordre econòmic i social just. Consolidar un Estat de Dret que asseguri l'imperi de la llei com a expressió de la voluntat popular. Protegir tots els espanyols i els pobles d'Espanya en l'exercici dels drets humans, les seves cultures i tradicions, llengües i institucions. Promoure el progrés de la cultura i de l'economia per tal d'assegurar a tothom una qualitat de vida digna».

Més avall, l'article 1.2 indica:

«La sobirania nacional resideix en el poble espanyol, del qual emanen els poders de l'Estat».

A partir d'aquí, podem destacar 3 fórmules, no amb voluntat de atorga'ls-hi una autoritat fastuosa que a molts de nosaltres no ens interpel·la sinó amb ànims prospectius per a pensar en les condicions factuals actuals i les seves possibilitats des d'una ferma determinació emancipatòria. Així doncs: 1) «La nació espanyola, ...en ús de la seva sobirania, proclama la voluntat de...»; 2) «...l'imperi de la llei com a expressió de la voluntat popular»; 3) «La sobirania nacional resideix en el poble espanyol». Amb això, ens preguntem: Què és la «sobirania» de «la nació espanyola»? Què és la «sobirania nacional» del «poble espanyol»? I la «voluntat popular»?

Originalment, el terme en llatí es refereix a l'autoritat d'algú que està per sobre de tots. Emperò, l'ús tècnic legal i polític del concepte «sobirania», tot i que es remunta a l'imperi romà, no el trobem desenvolupat fins arribada la modernitat.

El concepte modern apareix arrel de la necessitat de legitimar el govern i les obligacions d'una comunitat política i, per altra banda, és el replantejament de la problemàtica que es crea quan una comunitat política i el seu govern es jutgen mútuament. Així és que per a que un govern tingui autoritat dins d'una comunitat política però al mateix temps estigui separat d'ella es necessari, en l'esdevenir socio-històric, la integració i interpenetració d'una comunitat i un Estat.

Bodin, Groot, Hobbes, Maquiavel, Rousseau, Locke, Althusius i Sieyès, des del segle XV fins els segle XVIII, són els teòrics que més han influenciat en el pensament jurídic i polític durant la modernitat en l'esdevenir i configuració de l'Estat Modern i concretament l'Estat-Nació. En síntesi, el sentit de la sobirania podia ser unidireccional, del govern cap al poble, o bidireccional quan els ciutadans o la nació —figura abstracta que és molt més que la suma dels individus— cedeix la seva sobirania, és a dir, la capacitat sancionadora o l'autoritat última a un govern en benefici del bé comú i de la pau social.

En tots els casos la teoria es desenvolupa arrel de la forma de govern i la comunitat política territorial, les institucions que els articulen, i la sobirania —el poder suprem de l'Estat— que legitima i articula la relació entre el poble o els ciutadans i els governants. També, en tots els casos, el bé comú i la pau social eren la problemàtica de la que partien i la fita última de les seves teories. Emperò, en la Declaració d'Independència dels Estats Units de 1776 i en la Declaració dels Drets de l'Home i del Ciutadà de la Revolució francesa de 1789 es contemplava el dret de rebel·lió davant d'incompliment d'un govern amb les seves obligacions o d'un govern tirà.

Locke va influenciar notablement en la Declaració dels EUA; el mateix autor, juntament amb l'argumentari liberal de Rousseau i Sieyès també van influenciar en la Declaració francesa de 1789 aportant els conceptes vertebradors i legitimadors de «sobirania nacional» i «sobirania popular», nocions que encara sostenen les democràcies constitucionals sense contemplar, emperò, el dret a rebel·lió. Una reminiscència d'aquest dret és la Segona esmena de la Constitució dels Estats Units que possibilita «el dret del poble de posseir i portar armes».

La tensió entre «sobirania nacional» i «sobirania popular» esdevé clau i centre traumàtic fins als nostres dies dins dels marcs estatals. Per una banda, la «sobirania nacional» es el principi relatiu a la titularitat de la sobirania de l'Estat que assegura la preeminència dels òrgans que representen a la Nació. És un principi de legitimació que exigeix que tot poder s'edifiqui com a representant d'aquella. Aquí, la Nació es concebuda com una identitat objectivada fruit de la reunió no de l'adició de les voluntats individuals. Pot ser expressada per òrgans no democràtics en la seva formació i, en general, no cal que concorrin a determinar-la tot els ciutadans perquè aquest mateix concepte justifica restriccions socials al dret de sufragi per a l'òrgan que conforma la «voluntat nacional». Per altra banda, la «sobirania popular», tal com assenyala Rousseau en El Contracte Social, és la sobirania de la que és titular el poble, entès com la totalitat concreta dels ciutadans, cada un dels quals té una fracció d'aquesta. És el principi legitimador del poder estatal que, en l'evolució constitucional, substitueix el principi de sobirania nacional. Així com aquesta darrera noció ha servit per legitimar l'actuació de l'Estat, la sobirania popular esdevé un concepte clau per als reclams democràtics en els que el consentiment del poble es un factor decisiu per a l'acció estatal. Des d'una perspectiva històrica, la formulació de la sobirania popular ha coincidit amb l'extensió del dret de sufragi i els reclams d'una democràcia participativa en la que, en definitiva, les darreres conseqüències són una major representació en els òrgans de govern estatal o, en el millor dels casos, dins d'aquesta mateixa lògica —com és l'actual situació política que es viu a Catalunya—, la sobirania popular esdevé un coixí per al dret a l'autodeterminació i, subsegüentment, el poder constituent establirà una altra norma fonamental dins d'un nou ordenament jurídic que originarà un nou Estat.

Ambdues nocions de sobirania pressuposen la necessitat d'un Estat garant de l'estabilitat i la pau social. A més, i pitjor encara, també pressuposen la necessitat de mediadors als que cedim la sobirania individual i col·lectiva esdevenint així serfs voluntaris i ingenus a perpetuïtat amb l'esperança que algun dia la nostra voluntat cedida reduirà la distància entre representats i representants.

Amb tot, i per tot això, desbordem la sobirania popular. Seguint a Georges Bataille, la sobirania és l'entrega al moment, l'amor a la mort, el no-ésser essent, és la finalitat sense mitjans, és «el goig de possibilitats que la utilitat no justifica. El més enllà de la utilitat». «És l'instant en el que som llençats fora de l'espera, de l'espera, misèria habitual de l'home i de la dona, de l'espera que sotmet, que subordina l'instant present a algun resultat esperat». El sobirà d'avui, és la subjectivitat conscient que escapa del govern dels objectes i els subjectes, és qui plora de felicitat just quan ha deixat de ser sobirà.

Del sud estant

Joanjo Garcia

Perplexitat. La primera resposta a la pregunta com es veu «el procés» des del País Valencià és aquesta: amb perplexitat. Encara que potser no ningú no ens atreviríem a confessar-la i preferiríem termes més amables: esperança, il·lusió o solidaritat. Però després de més de vuit anys de la primera consulta ciutadana a Arenys de Munt i a punt de complir-se'n dos del 9N, que havia de ser decisori, la complexitat dels esdeveniments ha invalidat qualsevol temptació d'anàlisi i, sobretot, de predicció. Ara bé, durant aquest temps han estat moltes les veus que han manifestat el parer sobre quines serien les repercussions al País Valencià de la independència del Principat. En l'espectre hi ha hagut de tot. Entusiastes com ara l'escriptora Isabel Clara-Simó qui preveia un efecte de contagi, tot i que reconeixia perills en el curt termini. Veus prudents com la del Raimon, qui pronosticava que la separació en dues entitats estatals resultaria perjudicial per al País Valencià perquè el lligaria a un estat on els equilibris territorials es decantarien fatalment per les dinàmiques homogeneïtzadores. Cal assenyalar que, en ambdós casos, el grau d'optimisme o pessimisme estava fortament relacionat amb la simpatia per la independència. Fins i tot hem escoltat pronunciar-se en termes de bastant moderació a la patronal valenciana encapçalada per Juan Roig qui s'han afanyat a demanar diàleg entre les parts, més enllà de la postura ultra dels portaveus polítics de la dreta del país.

Per sobre d'aquests posicionaments hi ha el fet incontestable que el procés ha servit per tensar el concepte Països Catalans, la definició programàtica del qual sempre havia estat una assignatura pendent. La tibantor ha vingut donada per dos esdeveniments diferents. Del nord enllà, la incorporació a l'independentisme d'amplis sectors del catalanisme tradicional i d'altres sectors ha desdibuixat l'aspiració del marc nacional complet. Des de sud s'assistia a certa paràlisi en l'avanç de les organitzacions de l'EI, encara en la fase d'agitació i propaganda, entre les quals ha planat el sentiment d'abandonament del projecte nacional. Mentre els avanços de la pràctica partidista al Principat redefinien acceleradament la praxis i els discursos de l'esquerra anticapitalista vinculant-los a la «radicalització democràtica», al sud no hi ha hagut aquesta adaptació i s'han mantingut unes consignes que eren escombrades per l'actualitat. A més a més, aquesta desorientació ha coincidit amb un PP valencià a l'oposició que no ha dubtat a revifar el moviment blaver, indestriablement lligat a l'espanyolisme feixista, contra els adversaris parlamentaris. Els episodis de violència del darrer nou d'octubre o les amenaces a la vicepresidenta del govern valencià són només una mostra de com es pretén emmordassar la dissidència amb la *rojigualda* i de la involució en les maneres d'una dreta que s'ha tret la cotilla del dissimul.

Repetim: perplexitat. A estones enveja del nivell d'organització popular. Però des d'uns dies enrere, sobretot amb la frisança que el procés doni els seus fruits perquè de a banda de la cotilla també els caigui la careta.

FORMA PART DE LA BURXA
ÉS MOLT FÀCIL
Participa al diari de comunicació popular dels barris de Sants
REDACCIÓ
MAQUETACIÓ
DISTRIBUCIÓ
CONTINGUTS
IL·LUSTRACIÓ
FOTOGRAFIA
XARXES SOCIALS
la Burxa
Escriu un correu a:
laburxa@gmail.com
ICONES: ICONOCLASISTES | CARTELL: ASFORMIGAS

RACÓ HISTÒRIC

El sufragi femení

"Com pot dir-se que quan les dones donin senyals de vida per la República se'ls concedirà com a premi el dret a vot? És que no han lluitat ja les dones per la República? És que al parlar amb elogi de les dones obreres i universitàries no està cantant ja la seva capacitat? A més, al parlar de dones obreres i universitàries, s'ignorarà a totes les que no pertanyen ni a una classe ni a l'altre? No pateixen les conseqüències de la legislació? No paguen els impostos per sostenir a l'Estat de la mateixa manera que les altres i que els homes? No flueixen sobre elles les conseqüències de la legislació que s'elabora aquí pels dos sexes, però només dirigida i matisada per un d'ells? Com pot dir-se que la dona no ha lluitat i que necessita una època, llargs anys de República, per demostrar la seva capacitat? I perquè no els homes? Per què l'home, l'adveniment de la República, ha de tenir els seus drets i han de posar-se en un llatzeret els de la dona?" (Clara Campoamor, 1931)

Sara Medina Peris

Aquest és un dels paràgrafs de l'emotiu discurs que va recitar Clara Campoamor en defensa del dret a vot de les dones en el marc del primer bienni de la Segona República espanyola (1931-1933). D'ideologia republicana, liberal i feminista, Clara Campoamor va entrar al Partit Republicà Radical de Lerroux a l'any 1929 -més aviat moderat en aquell moment- i va convertir-se en parlamentària al 1931, passant d'aquesta manera a formar part de la història del país junt a personalitats com la de Dolores Ibárruri "La Pasionaria".

El 14 d'abril de 1931 s'havia proclamat la Segona República enmig d'un ambient festiu i, el maig d'aquell mateix any, s'havia promulgat un decret que regulava les eleccions i pel qual es reconeixia el dret de sufragi passiu de la dona, és a dir, el dret de presentar-se com a candidates als processos electorals i la possibilitat de ser escollides, senyal del caràcter reformista del moment. Tanmateix, dels 470 diputats, únicament van ser escollides tres dones. Clara Campoamor una d'elles.

Durant aquest primer bienni progressista, una coalició republicana-socialista presidida per Manuel Azaña va ser l'encarregada de portar a terme certa modernització al país i de redactar una nova Constitució en la que Clara Campoamor hi va participar activament integrant per primer cop articles que reconeixien els drets dels fills fora del matrimoni, referents al divorci i la no discriminació institucional i judicial per raó de sexe. Ara bé, on va ser fonamental el paper de Clara Campoamor va ser al Congrés dels Diputats en defensa del sufragi universal femení que implicava, no només poder ser escollides als processos electorals, sinó poder també exercir el dret a vot.

En un context poc favorable, Clara Campoamor va mantenir enceses discussions parlamentàries amb una de les seves rivals més destacades: Victòria Kent. Victòria Kent era una advocada afiliada al Partit Radical Socialista i una més de les tres dones electes -l'altre va ser Margarita Nelken-.

Foto | Clara Campoamor

Foto | Dones exercint el seu dret a vot, 1936

Si Clara Campoamor va ser la gran defensora del vot a les dones, Victòria Kent es posicionava en contra d'atorgar-lo de forma immediata. L'opinió de Victòria Kent -i d'una part important de les esquerres d'aleshores- era que la dona espanyola no disposava de la suficient preparació social i política per a votar de manera responsable, ja que per influència de l'Església, el seu vot tendiria a ser conservador i perjudicaria tant als partits d'esquerres, com a la pròpia república. Consideraven que l'exemplar de dona de l'època seguia essent el de bona mestressa de casa, bona administradora dels diners del marit i bona catòlica fidel i decent. En el seu al·legat es donava per fet que les dones es deixarien portar per l'emoció i no per la reflexió i el sentit crític. Cert és que en aquell moment fer vida pública era considerat encara com un entreteniment de dones desocupades, sinó fresques o immorals, i era molt petit el nombre de dones que tenien alguna formació o s'interessaven per qüestions més enllà de les tasques quotidianes. En aquest escenari, les resistències que va trobar Clara Campoamor no van ser pas poques. En el transcurs de la seva lluita va ser fins i tot abandonada pel seu propi partit.

Finalment però, el sufragi femení va aconseguir una majoria simple al parlament gràcies als vots del PSOE i altres forces polítiques progressistes, a més a més del vot favorable de les dretes espanyoles que, de la mateixa forma, també consideraven que els vot de les dones els seria favorable. Així, l'1 d'octubre de 1931 el dret de vot femení va ser aprovat a Espanya amb 161 vots a favor i 121 en contra:

"Els ciutadans d'un i d'altre sexe, majors de 23 anys, tindran els mateixos drets electorals conforme determinin les lleis". Article 36, Constitució de la II República Espanyola, 1931. Tant polèmic va ser aquest resultat que el socialista Ignacio Prieto va fins i tot abandonar la càmera afirmant que allò "era una punyalada per l'esquena a la República". Tanmateix, Clara Campoamor es convertí així en una de les dones més rellevants de la història d'Espanya.

El resultat electoral de la primera votació on les dones hi van participar va ser, malauradament, favorable a les forces conservadores -tal i com s'havia especulat- i va donar pas al segon bienni (1933-1935) anomenat el bienni negre, durant el qual el Partit Republicà Radical de Lerroux -recolzat ara per la dreta catòlica de la CEDA- va intentar tombar les mesures del primer bienni reformista. Com era d'esperar, bona part de les esquerres van culpabilitzar a Clara Campoamor d'aquesta derrota i probablement això va ser principal causa de la seva mort política. De fet, sembla que hagi passat a la història més aviat en lletra petita. Podríem pensar també en una segona causa: la concessió del dret a vot de les dones a Espanya no es va aconseguir gràcies a una pressió exercida des de a baix -com havia succeïts als Estats Units o a Gran Bretanya amb els moviments sufragistes- que remou consciències i són precisament aquestes les que forcen el canvi polític i social, sinó que més aviat va ser una lluita exercida des de d'alt gràcies a la ferma convicció ideològica d'alguns polítics i polítiques, en especial, gràcies a la lluita persistent de la nostre protagonista: Clara Campoamor. Cal remarcar, a més, que, amb certa perspectiva històrica, no està dit que fossin les dones amb el seu vot les "culpables" d'aquesta deriva cap a les dretes ja que si mirem els resultats de les eleccions immediatament posteriors al 1936, van sortir victorioses les esquerres del Frente Popular.

Malauradament, el Frente Popular només va poder governar durant cinc mesos ja que després una part de l'exèrcit va promulgar el cop d'estat que desembocaria en la Guerra Civil.

Anys més tard, a l'obra bibliogràfica de Clara Campoamor "El voto femenino y yo: mi pecado mortal", ella mateixa diria amb molt d'encert "crec que l'única cosa que queda de la República és el que vaig fer jo: el vot femení".

LES ELECCIONS GENERALS DURANT LA SEGONA REPÚBLICA

Font: INE. Anuario Estadístico, 1931-1940.

CINEMA

12 d'octubre. Cultura de l'odi i legítima autodefensa

de Metromuster

Paula Catalan Gasulla

Com cada 12 d'octubre, l'any 2013 grups d'ultradreta es van concentrar a Montjuïc per cel·lebrar el dia de la hispanitat. Després de cremar estelades, proclamar consignes franquistes i fer salutacions feixistes, un grup de neonazis va baixar al barri de la Bordeta, on es van enfrontar amb una colla d'antifeixistes. Sis de les persones que els hi van plantar cara estan avui pendents d'un judici on se'ls hi demana a cadascuna fins a 17 anys de presó, ja que a la denúncia per lesions presentada pels feixistes se li aplica un agreujant per delicte d'odi (!).

El documental *12 d'octubre. Cultura de l'odi i legítima autodefensa* arrenca comparant aquest cas amb una agressió feixista que va deixar un jove magrebí mig mort. Un dels culpables va participar en la baralla del 12 d'octubre de 2013.

Amb la intervenció de personalitats com Daniela Ortiz, Manuel Delgado, Judith Butler, Fina Birulés o Grada Kilomba, el documental presenta la construcció de la nació espanyola sobre un passat de genocidi, racisme i expoli d'altres pobles, pretesament silenciat. Sobre aquestes bases es fonamenta el nacionalisme espanyol, que té els seus màxims abanderats en grups d'ultradreta i partits polítics com Alianza Nacional o la Falange. Però també Ciudadanos o Partit Popular esgrimeixen l'*espanyolitat* per carregar contra la immigració, l'esquerra radical o, com s'ha evidenciat darrerament, els nacionalismes emancipatoris del territori espanyol.

La reflexió final gira al voltant del concepte *delicte d'odi*: si aquesta categoria es va crear per protegir els drets de les minories vulnerables del feixisme, no és una contradicció perversa aplicar-la a qui el combat?

LLIBRES

Pàtria de Fernando Aramburu

Sara Medina Peris

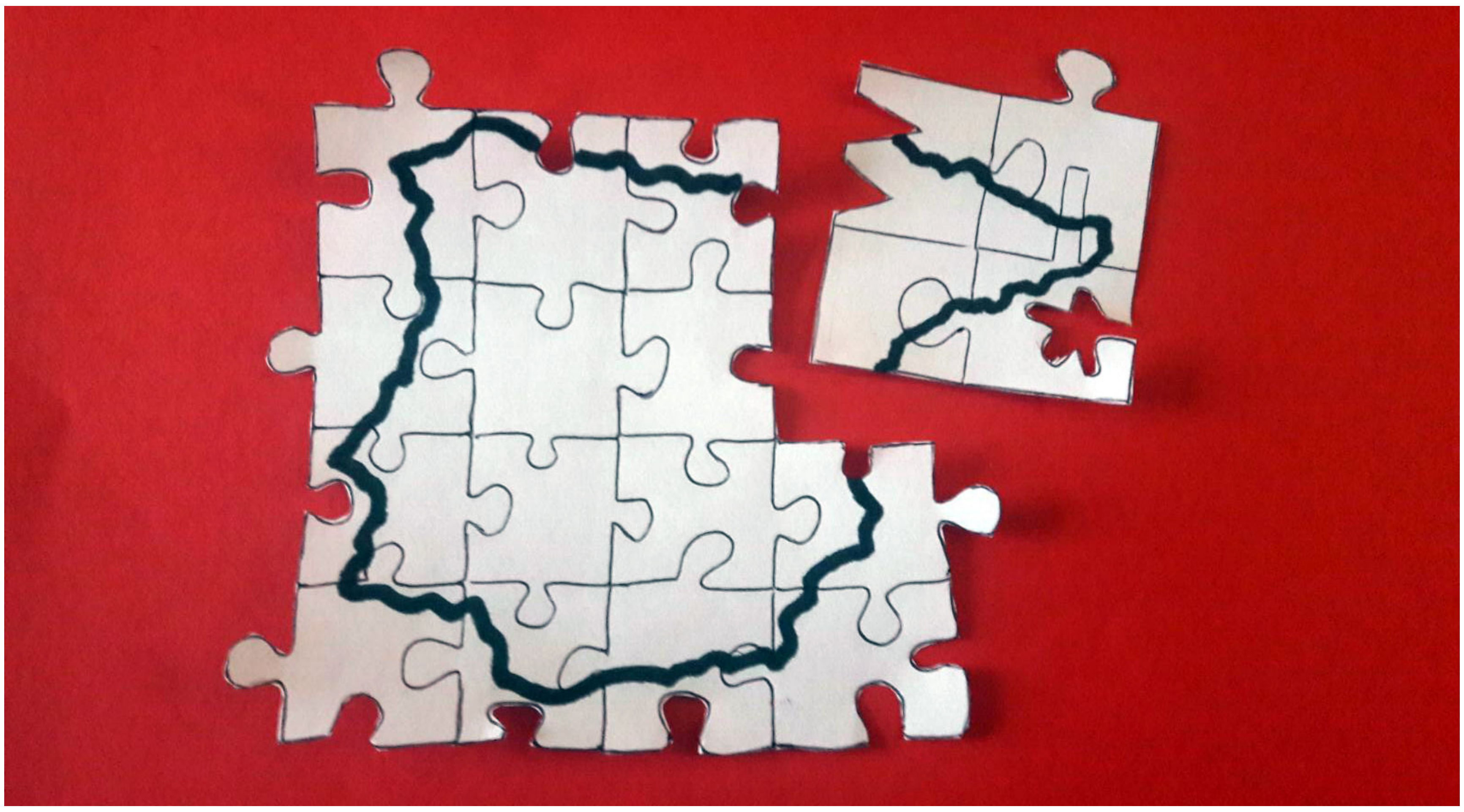
Pàtria és una novel·la escrita per Fernando Aramburu que ens explica un dels relats existents del conflicte que s'ha viscut a Euskal Herria. Enmig d'una societat fracturada pel terrorisme, tenim l'oportunitat de viure aquesta fractura a través de dues famílies que van estar unides en el passat, però que acabaran separades a causa d'un posicionament ideològic diferent envers al propi conflicte armat. Si bé és cert que la lectura és agradable i aconsegueix reflectir molt bé la quotidianitat dels personatges -per tant, és del tot recomanable-, és d'allò més important tenir present que aquesta narració representa únicament un dels molts relats existents dins de la confrontació i que aquest és, precisament, el relat còmode pel sector constitucionalista.

Tot i ser una novel·la que ens atrapa des de l'inici fins al final, cal ressaltar el maniqueisme existent: els nacionalistes són molt dolents (Aramburu utilitza l'arquetip de persona tancada, sense inquietuds intel·lectuals, que té fins i tot certs problemes en acceptar l'homosexualitat o poca tolerància amb les persones "de fora"...), en canvi, els constitucionalistes són molt bons (dibuixats com a persones aficionades a la lectura, més interessades pel coneixement, més cosmopolites o, en definitiva, amb una obertura mental més àmplia). S'ha criticat, des de el meu punt de vista molt encertadament, que l'autor intenta d'alguna forma influir en l'opinió pública per aconseguir així la victòria literària del relat. Potser el que necessitaríem en aquests moments és conèixer amb més profunditat els "altres relats" que, per ser encara més desconeguts, són segurament molt més rellevants. Però, és clar, aquests difícilment aconseguiran la campanya publicitària i els premis institucionals que ha rebut *Pàtria*.

VINYETA

Encaix?

per Sara Medina

COL·LECTIUS DEL BARRI

ASSEMBLEA GROGA DE SANTS
Assemblea de la comunitat educativa -mestres, famílies i alumnat- per defensar la qualitat de l'educació pública.
assembleagrogasants@blogspot.com
assembleagrogasants@gmail.com
@AssGrogaSants

CASTELLERS DE SANTS
Assajos dimarts i divendres.
borinots@borintos.cat
Local d'assaig: Escola Jaume I.
C/ Comtes de Bell-lloc, 86

COOPERATIVA DE CONSUM PANXA CONTENTA
Grup de consum crític
Dijous de 19h a 22h
panxacontenta.wordpress.com

FEM FRONT AL TURISME A SANTS
Comissió de l'ABS per afrontar la massificació turística a Sants
http://frontturisme.sants.org

GRUP D'HABITATGE DE SANTS
Col•lectiu pel suport mutú davant les problemàtiques d'habitatge
https://www.facebook.com/GrupHabitatgeSants
Diumenges a les 16h.
Pl. Joan Corrades

HORTET DE LA FARGA DE SANTS
Noguera Pallaresa 27, persiana metàl·lica
hortetdelafarga@gmail.com
Estiu: diumenges a la tarda
Hivern: diumenges al matí

LA LLEIALTAT SANTSENCA
Espai per a usos veïnals cooperatius i de cultura popular
https://www.lleialtat.cat/
C/ Olzinelles, 31

LA PAH
Plataforma d'afectats per la hipoteca
Acollida i Assessorament col•lectiu: dilluns 18h
Emplenar fitxes: per confirmar
Assemblea de PAH Barcelona dimarts 18h
(atenció a estudiants: dilluns a les 17:00 al local)
c/ Leiva, 44

SANTS. TV
Televisió comunitària de Sants
http://sants.tv
contacte@sants.tv

UNIVERSITAT LLIURE A SANTS
http://sants.unilliure.cat
unilliure@gmail.com

CSA Can Vies
C/ Jocs Florals, 40

Assembea dimecres a les 19h
Kfeta dimarts i dijous de 18h a 22h
https://canvies.barrisants.org
canvies@gmail.com
@SomCanVies

ACCIÓ LLIBERTÀRIA SANTS
Adherida a la Federació Anarquista de Catalunya (FAC)
Dimecres a les 19.30h a Can Vies
acciollibertariasants@riseup.net
@AccLlibSants

JÓVENS DE LES TERRES DE L'EBRE
Col·lectiu per la defensa del territori
Dijous a les 20h
jovensebre.blogspot.com.es
@Jovens_Ebre

LA BURXA
Periodic de comunicació popular
Primer dimarts de mes a les 21h
laburxa@gmail.com
@laBurxa

LA GUERXA
Espai de salut
Dilluns a les 20h
@LaGuerxa
espaisalutcanvies@gmail.com

NEGRES TEMPESTES
Col·lectiu llibertari per l'alliberament dels pobles
http://negrestempestes.cat
negrestempestes@gmail.com

Casal independentista de Sants
C/ Muntadas, 24

De dilluns a divendres de 18h a 23h
https://cis-jaumecompte.cat
@cis.jaumecompte

ARRAN SANTS
Organització juvenil de l'esquerra independentista
http://arran.cat/
sants@arran.cat
@ArranSants

COLLA BASTONERA
Grup de cultura popular
https://collabastonerasants.wordpress.com
collabastonerasants@gmail.com

ENDAVANT SANTS
Organització Socialista d'Alliberament Nacional
http://www.endavant.org
@EndavantSants

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL
Assessorament laboral
Dilluns de 18:30h a 21h
COS Barcelonès

Can Batlló
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

Espai veïnal autogestionat
Dilluns a dijous de 10h a 13h i de 18h a 21h
Divendres de 10h a 13h I de 18h a 22h
Dissabtes de 10h a 21h
https://www.canbatllo.org/
@CanBatllo

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ DELS MOVIMENTS SOCIALS
Arxiu de documentació dels moviments socials
Dilluns, dimarts i dijous de 17h-19h
http://arxiu.laciutatinvisible.coop/
arxiudelaciutat@gmail.com

ESPAI ARTS
Col·lectiu d'artistes
Dijous de 10:30h a 13h
@ArtsCanBatlló

ESPAI COMUNITARI DE FORMACIÓ PERMANENT
Projecte d'educació de persones adultes. En construcció col.lectiva.
espaicomunitariformaciopermanent.wordpress.com
espaicofope@gmail.com
@aprendreXviure

FUSTERIA COL•LECTIVA
Taller de fusteria comunitaria
Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h
Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h

LA NAU
Espai familiar
Actualment tancat per obres d'acondicionament pel fred
lanauespaifamiliar@gmail.com
@La_Nau

MALABARISTES INEXTREMIS
Taller de malabars
Dimecres de 18h a 20:45h

ROCÒDROM
Obert dilluns dimecres i divendres de 18h a 21h
Neteja col•lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h

TALLER COL•LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Taller d'infraestructures col•lectiu
Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Espai d'autoreparació de vehicles
Dimecres i dijous de 17h a 20h
Divendres 10h-13h

Centre Social de Sants
C/ Olzinelles, 30

Associació de veïns I veïnes de Sants
Dilluns a divendres de 10h a 13h i de 18h a 21h
www.centresocialdesants.org
csocialsants@gmail.com

COLLA BASTONERA INFANTIL
Grup de cultura popular per infants
Divendres de 18:30h a 19:30h
Cada 15 dies

ASSEMBLEA SALVEM LES PENSIONS
Espai de defensa del sistema Públic de pensions
Dimecres de 18:30h a 20:30h
salvemlespensions.wordpress.com
salvemlespensions@gmail.com
@Salvemlespensions

Si trobes a faltar el teu col•lectiu et pots posar en contacte amb nosaltres a: laburxa@gmail.com

Vaguistes 29M

Redacció

La vaga general del 29 de març del 2012 convocada pels sindicaTs i altres entitats pretenia aturar la reforma laboral aprovada pel govern del PP. Com valoreu aquella jornada?
Aquella vaga no va aconseguir l'objectiu que perseguia, l'aturada de la reforma. Però, alhora vam guanyar altres coses. Una gran experiència col•lectiva, que va servir per activar mecanismes de resposta davant agressions institucionals cap a classe treballadora. Es va evidenciar la força col•lectiva del carrer i la presència dels sindicats majoritaris, CCOO i UGT, va quedar relegada a un segon plànol.
Quelcom rellevant és que prèviament es va poder veure una organització de base que va permetre traslladar discursos que anaven més enllà de fer el joc a la patronal i a l'Estat. Nosaltres ens quedem amb les organitzacions dels comitès de barri, per exemple.

Aquella jornada ha estat una de les més combatives que s'han vist als carrers de Catalunya. Quin creieu que ha estat l'impacte d'aquesta en les mobilitzacions que hi ha hagut en els últims anys?
És difícil poder valorar. De totes maneres, per a nosaltres i veient el panorama posterior, creiem que va resultar una petita icona del trencament de la passivitat. I sobretot un aprenentatge d'autoorganització col•lectiva. Sens dubte, aquestes respostes queden com a part de la memòria col•lectiva. L'experiència i el fet, marca un abans i un després.

Va ser la primera vaga general que també donava suport tot el moviment del 15M que havia sorgit l'any anterior. Quin efecte creieu que va tenir això?
Creiem va ser molt rellevant. La presencia al carrer havia augmentat, i responiA al mateix problema de fons QUe la vaga, mostrar el rebuig a la conjuntura política i social que s'estava vivint. S'estava instrumentalitzant la situació per posar en pràctica noves mesures que perjudicaven a les treballadores, les oprimides, les pobres, etc.
El malestar social estava latent i trencava amb la passivitat en la qual part de la població havia estat submergida durant cert temps i ara ressorgia. Per això creiem que va ser tant multitudinària la resposta i tan diversa; perquè existia tota aquesta força i experiència.

També va ser tot un punt d'inflexió en les estratègies del Govern de la Generalitat de repressió als moviments socials. Quina valoració feu de la repressió desencadenada a partir d'aleshores?
La repressió va ser una conseqüència derivada del desafiament de l' «statu quo». Es va qüestionar la capacitat de resposta i es va desobeir per lluitar contra allò injust. Vam ser moltes les protagonistes i per això, la resposta de l'Estat va ser més contundent i sofisticada. Havien de demostrar la capacitat de "mantenir l'ordre" i de netejar-se la cara. Necessitaven molts "caps de turc".
També va ser una excusa per ampliar recursos policials i posar en pràctica eines de control social, fitxers il•legals d'activistes, invasió dels espais privats i col•lectius (es varen realitzar desenes de registres de domicilis).

A vosaltres personalment quins càrrecs i penes se us demanen?
Càrrecs per desordres públics i danys amb agreujant. Són 6 anys de presó a petició de la fiscalia i 200.000 euros de multa com a concepte de responsabilitat civil.

Perquè creieu que esteu patint aquest procés judicial i no qualsevol altra de les milers de persones que es van mobilitzar?
Creiem que van detenir a molta gent que pertanyien a moviments socials per tal de donar exemple, atemorir, desgastar (tant moralment com a nivell econòmic) i desmobilitzar. Som persones actives i relativament visibles dins d'aquests moviments. No hem estat les úniques, que responem a aquest perfil. No és quelcom que creiem que sigui nou, sinó una dinàmica repressiva dels Estats.

Com ha transcorregut el procediment judicial fins al moment?
Ha estat un procés d'instrucció molt llarg per múltiples motius. Sobretot per la incapacitat entre jutjats per posar-se d'acord a l'hora de portar els diferents procediments. L'altre motiu és que va estar en secret de sumari gairebé tres anys. Es van obrir altres procediments arrel del nostre que finalment, han quedat arxivats per manca de proves.

Haver d'afrontar un procediment tan greu després de passats més de cinc anys com t'afecta en la teva vida?
En aquests cinc anys hem passat per moltes fases i molts moments, no ha estat gens fàcil. La manera de portar-ho és molt personal, però a l'hora de poder realitzar expectatives de futur o de viure el dia a dia, apareix en escena de forma reiterada. És un pes que es tradueix en la incertesa, el desgast, de vegades la por i sobretot condiciona la teva estabilitat i tranquil•litat vital. Fins que no ho vius a la teva pròpia pell és difícil empatitzar. Aquí és on comença un llarg aprenentatge individual, que considerem important poder-lo treballar de manera col•lectiva. Allò relegat a l'escena més privada també forma part de la política. Activar mecanismes de resistència i aprenentatge col•lectiu, on les cures i els nivells d'introspecció suposen un esforç i un aprenentatge molt gran. Dota de fortalesa als moviments socials.

Quines accions o activitats teniu pensades de cara a informar i denunciar aquest cas, com es pot col•laborar?
Farem un seguit de xerrades per arreu del territori català, una roda de premsa pels mitjans i mobilitzacions de carrer. Una d'aquestes, el 18 de novembre una cercavila per Sants i també els dies dels judici el 22, 23, 24 de novembre farem una concentració davant dels jutjats a les 10h del matí.

★ COLUMNA VIOLETA

Ràbia.

Sara Medina Peris

"Us confessaré una cosa, a vosaltres, homes: heu de saber que els conyets de les noies de l'est són els millors: estrets i suaus com els d'una verge en pubertat!"
El borratxo de les galtes vermelles tenia les mans dins la jaqueta texana i atufava a vi ranci. S'havia apropat a la taula on estava prenent unes cerveses amb alguns amics i amigues després d'un sopar copiós a base de truites de patates. Tot i que el borratxo havia arrencat amb algunes bromes enginyoses, en aquell moment s'havia aproximat a ells -als homes- i havia dit "*estrets i suaus com els d'una verge en pubertat*". Les rialles de la taula es van paralitzar en sec com si una professora hagués donat un cop a la pissarra. A mi se'm va encendre la sang i vaig notar fins i tot la vena de front inflada. Què podia fer aquell home a soles... amb la virilitat tocada... estrets i suaus... violar una adolescent? No em va costar ni mig segon imaginar-ho i vaig sentir el terror al meu propi cos. Tot seguit vaig sentir ganes de penjar-lo dels ous al mig d'aquella plaça, a la vista de totes. O lligar-lo a una cadira i tallar-li el penis amb unes tisores de cuina. Menja't el teu plaer, fastigós, aquell plaer que podia destrossar la vida sencera de moltes noies. Desgraciat, vaig cridar per dins. De portes cap enfora, el silenci em va paralitzar. Tot i que ho volia, no vaig poder dissimular: estava furiosa. Furiosa amb el borratxo, amb la situació, però sobretot amb mi mateixa: per no tenir a la punta de la llengua les paraules adequades, per no atrevir-me a dir res, per no mantenir la calma interior d'aquella que ho sap tot. I com més ho notava el borratxo, més gran es feia. Un globus aerostàtic volant entre els núvols i fent bromes de la Terra. I, aleshores, ho aconseguia, jo em feia petita, petita, petita: una puça enmig d'un desert. Una altra vegada havia perdut la batalla. De tornada a casa, passejant pels carrers de Sants, l'escena es projectava a la meva ment una vegada rere l'altra com una pel·lícula de Haneke. I aleshores, només aleshores, les genives se m'omplien de respostes, de tot allò que podia haver contestat i no vaig saber dir, de tot allò que podia haver demostrat i no vaig demostrar. Cert, la ràbia no et deixa reaccionar... però... és que Martin Luther King o Malcom X anaven pel món amb una pandereta? I, a cada resposta que trobava, un trosset de la meva autoestima es refeia. A la plaça d'Osca ja era la de sempre: el desert sencer! Vaig asseure'm en un banc i vaig pensar en totes aquelles dones que viurien situacions similars. I, en aquell instant, em vaig sentir part d'un grup especial, d'un grup que sovint callava, d'un grup que encara no s'atrevia a cridar però d'un grup que, el dia que ho féssim, seríem moltes. Tantes, que els borratxos graciosos no parlarien mai més.